

ปกป้อง เพชรโสม 2555: การตั้งชื่อจังหวัดในภาษาไทย ปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต (ภาษาศาสตรประยุกต์) สาขาภาษาศาสตรประยุกต์ ภาควิชาภาษาศาสตร
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์อภิสิทธิ์ ธรรมทวีธิกุล, Ph.D.
447 หน้า

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ศึกษาการตั้งชื่อจังหวัด 76 จังหวัดในภาษาไทย ซึ่งมีวัตถุประสงค์คือ
รวบรวมทำมือจังหวัด 76 จังหวัด ศึกษาโครงสร้างทำมือ และวิธีที่ใช้ในการตั้งชื่อจังหวัด จากนักเรียน
หูหนวกชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6 จากโรงเรียนโสตศึกษาทุ่งมหาเมฆ โดยข้อมูลที่ได้จะวิเคราะห์
ตามแนวคิดของสโด้เก (1960, 1992) เบรินทะรี (1996) และ อภิสิทธิ์ และจิราภา (2551) และ
นำองค์ประกอบต่างๆ ที่ได้มาเปรียบเทียบกับทำมือชื่อจังหวัดที่มาจากหนังสือภาษาไทย เล่ม 4
ของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย

ผลการศึกษาพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 3.82% และนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 8.33% ทำทำมือตรงกับทำมือชื่อจังหวัดของสมาคมคนหูหนวก
แห่งประเทศไทย ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 52.62% และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 6 จำนวน 73.69% มีทำมือแปรที่นักเรียนทั้งสองระดับทำต่างจากทำมือชื่อเรียกจังหวัด
ของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย นอกจากนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 33.82%
และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 15.13% ที่ไม่สามารถทำทำมือชื่อเรียกจังหวัด และ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 9.74% และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 2.85%
ที่ทำทำมือไม่สอดคล้องกับทำมือชื่อจังหวัดของสมาคมคนหูหนวกแห่งประเทศไทย

ผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่าการที่นักเรียนทำทำมือตรงกับทำมือของสมาคมคนหูหนวก
แห่งประเทศไทยมีความสอดคล้องกับระยะเวลาที่เรียนรู้ในโรงเรียน สำหรับทำมือแปรแบบต่างๆ
ที่วิเคราะห์องค์ประกอบออกมา เป็นการยืนยันว่าทำมือที่ทำ หรือเรียนรู้มีโครงสร้างของคำและพยางค์
เช่นเดียวกับภาษาพูด และความหลากหลายของทำมือที่ใช้จริงแสดงให้เห็นว่ายังมีการใช้ทำมือ
“มาตรฐาน” น้อยมาก แม้จะอยู่ในบริบทของโรงเรียน